

[Lilli Gyldenkilde]

flydelse på selv. De er arbejdsløse, og de kan stille sig op i køen på bistandskontorerne, som vokser i øjeblikket. Vi ved alle, det kan ikke afvises fra nogen sider herinde, at køen på bistandskontorerne vokser. Det, man gør nu, er altså at sige til de unge mennesker: vi kan ikke skaffe jer noget arbejde, og vi vil ikke give jer understøttelse. I har værsgo at gå ned på bistandskontoret!

I en tid, hvor denne regering har slået sig op på, at nu skal vi have forenklet administrationen, vi skal have regler saneret og gjort ved, fordi der er alt for meget bureaukrati, hvilket jeg er fuldstændig enig i, kommer man med et sådant forslag, som betyder, at A-kasserne skal sidde og fifle med, hvornår medlemmerne nu er indmeldt; er det nu dem, der er indmeldt før skæringsdatoen, eller er det dem, der er indmeldt efter skæringsdatoen? Er de unge mennesker nu dem, der er indmeldt før 1. september 1984, sådan at de kan få understøttelse efter 1 måned, eller er det sket efter 1. september, så de kan få efter 4 måneder?

Jeg kan godt forstå, hr. Bo Kristensen ser lidt spørgende ud, men det er jo realiteternes verden, sådan kommer det til at foregå derude – og det vil man kalde regelsanering og mindre administration. Til det siger jeg: Vorherre bevares!

Estrup (RV):

Fru Lone Dybkjær, der er det radikale venstres ordfører i denne sag, kan desværre ikke være til stede, og jeg skal derfor nøjes med ganske få kommentarer på hendes vegne.

Det er kendt i offentligheden, og jeg skal gerne gentage her ved førstebehandlingen, at det radikale venstre ikke kan støtte forslaget. Der er tale om et rent besparelsesforslag. Det fremgår med al ønskelig tydelighed af bemærkningerne, hvor besparelseeffekten er understreget med næsten masochistisk fryd. Virkningen vil være, at unge henvises til bistand i stedet for at fastholde kontakten med arbejdsmarkedet eller blive sporet ind på et fornuftigt uddannelsesstilbud.

Et forslag som det foreliggende har ikke i sig selv nogen form for perspektiv. Vi kan derfor ikke støtte det.

Duetoft (CD):

Det fremsatte forslag er ikke CDs livret, men vi ved jo, at besparelser gør ondt. Vi har sammen med 3 andre partier sat os i hovedet at forsøge at løse Danmarks økonomiske problemer, og derfor er man en gang imellem nødt til at gøre noget, som man ikke holder så meget af, og derfor vil vi støtte dette forslag.

Dohrmann (FP):

Ja, det store, regerende radikale venstre har jo talt, og dermed må ministeren jo konstatere, at uanset hvorledes vi stemmer, så er flertallet for dette forslag ikke hjemme. Det er egentlig overflødigt at sige ret meget mere, for med de holdninger, der i øvrigt er kommet til udtryk, er der jo ingen tvivl om, at dette forslag ikke kan samle flertal.

Selvfølgelig er det da trist, at vi overhovedet har nogen, der skal gå over et år og vente på at få tildelt et stykke arbejde, men jeg kan ikke lade være med at nævne, at man støder gentagne gange på det problem, på trods af at vi har et meget stort antal arbejdsløse, at f.eks. taxavognmændene i København ikke kan skaffe de nødvendige chauffører. Vi ved også, at der i Vestjylland findes landmænd, som ikke kan få den nødvendige arbejdskraft, og sådan har vi på en række områder nogle af de paradoksproblemer, man førhen talte så meget om. Dermed er selvfølgelig ikke sagt, at alle arbejdsløse kan få et job, desværre ikke, sådan forholder det sig ikke. Der er virkelig mange tusinde, som er tvunget ud i ledighed, og som gerne ville have et arbejde.

Men jeg vil gerne tilføje, at hvis vi skal forsøge at få økonomien rettet op, og det giver alle partier udtryk for at de gerne vil, så nytter det ikke noget, at man står her og himler op hver eneste gang. Vi har set, hvordan skolelærerne har bombarderet folketingsmed deres skrivelser, fordi der blev udsendt et eller andet cirkulære, og vi har set inden for en lang, lang række områder, at hver eneste gang det rammer nogle specielle grupper, så himler man op og siger; ja men nu ryger det hele sammen, det er asocialt. Sandheden er, at vi bruger for mange penge, vi lever over evne, og de partier, der afviser enhver besparelse, skylder os i det mindste at sige, hvad man så vil. Men det glemmer man som regel.